

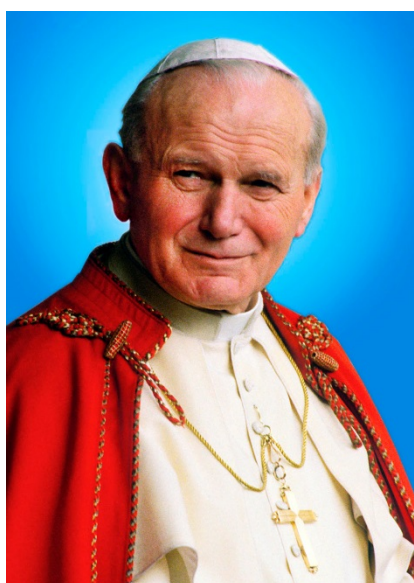
A megszentelt élet

Minden családnak megvannak a maga ünnepei és liturgiái, amelyek a hétköznapiok sokszor sűrű világát bevilágítják. Ilyen ünnep nekünk, szerzeteseknek a megszentelt élet világnapja, amelyet Boldog II. János Pál pápa vezetett be Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepére. Hivatásunk fontos része, hogy imádkozunk a ránk bízottakért. Ezen az ünnepen különösen is kérjük a Mennyei Atyát és a Szűzanya közbenjárását, hogy hivatásunkban hűek maradjunk, és így tudjuk Szeretni Krisztust és szolgálni az Ő Egyházában az embereket.

Az ünneppel kapcsolatos írásokat itt olvashatják, és ha érzik szívükben a hívást, imádkozzanak velünk a megszentelt életre szóló hivatásokért.

Február 2. – A megszentelt élet világnapja Imádkozzunk a megszentelt életű hivatásokért!

II. János Pál pápa kezdeményezésére 1997 óta ezen a napon adnak hálát a keresztények azért az ajándékért, amelyet az Úr a szerzeteseken, a megszentelt életet élőkön keresztül a Krisztus-hívők közösségének ad.

„Mi lenne a világból, ha nem lennének szerzetesek? - kérdezte joggal Szent Teréz (Libro de la vida, 32,11). Olyan kérdés ez, amely arra buzdít, hogy szüntelenül hálát adjunk az Úrnak, aki a Léleknek ezzel az egyedülálló ajándékával ma is lelkesíti és támogatja az egyházat felelősségteljes útján a világban.”

*„Valóban, a megszentelt élet az egyház szívében helyezkedik el, és az egyház küldetését tekintve döntő jelentőségű, mert »a keresztény hivatás benső természetét jeleníti meg«, és a jegyes-egyháznak az egyetlen Jegyessel való egyesülésére irányuló törekvését fejezi ki.”
(Vita consecrata kezdetű, szinódus utáni apostoli buzdítás 3. pont)*

Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a megszentelt élet, mielőtt az ember elköteleződése lenne, felülről származó, az Atya kezdeményezéséből jövő ajándék, az Atyától, aki „különleges szeretettel és egy sajátos küldetésre való tekintettel vonzza magához teremtményét” (uo. 17). Az, hogy Isten ilyen különleges szeretettel tekint az emberre, mélyen megérinti a meghívott szívét, és a Szentlélek arra indítja, hogy Krisztus nyomába szegődjön, egy különleges követési módon, vagyis a tisztaság, a szegénység és az engedelmisség evangéliumi tanácsának vállalásával.

*Valóban nagy szükség van manapság arra, hogy a megszentelt élet egyre jobban „örömtelien és Szentlélekkel elteltnek” mutakozzon, hogy küldetésének útjain új erőt merítve lendületesen járjon, és a megélt tanúságtétel révén hitelesnek bizonyuljon, minthogy „a mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is”
(Evangelii nuntiandi, 41).*

A megszentelt élet napját annak az ünnepnek a keretében fogjuk ünnepelni, amely emlékezetünkbe idézi Mária és József Jézust bemutató mozdulatát a templomban, hogy „felajánlják az Úrnak” (Lk 2,22). Jézus bemutatása a templomban ily módon beszédes ikonja az élet teljes átadásának azok részéről, akik arra hivatottak, hogy az evangéliumi tanácsok vállalásával újra megjelenítsék az egyházban és a világban „a szűz, szegény és engedelmes Jézus jellegzetes vonásait.”

(Vita consecrata, 1)

Részletek II. János Pál pápa üzenetéből a megszentelt élet napjára (1997. január 6.)

„Az Istennek szentelt ember egész életével, szavaival és tetteivel, teljes személyiségével egyértelmű és erőteljes tanúságot tesz arról, hogy Istennek gondja van ránk és az egész világra. A szerzetes felelősségvállalásával tanúsítja Isten szeretetét. Küldöttnek tudja magát, és eszerint cselekszik. Nem másra vár, hogy jobbá legyen az élet, hanem hagyja, hogy megérintse mások nyomora és szenvedése, és megteszi, ami tőle telik.”

Részlet a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a Megszentelt Élet ünnepére íródott körleveléből (2008. január 21.)

„Életetekben mindig meglegyen az evangéliumi hitelesség íze!”

XVI. Benedek pápa 2013. február 2-án szentbeszédében három meghívást fogalmazott meg a megszentelt személyeknek:

1. Először is arra hívlak titeket, hogy tápláljátok magatokban azt a hitet, amely képes megvilágítani hivatásotokat. Buzdítalak titeket, hogy induljatok el egy belső zarándokútra, és emlékezzetek vissza az „első szeretetre”, amellyel Jézus felmelegítette szíveteket. Ne nosztalgiából tegyétek ezt, hanem hogy tápláljátok azt a lángot. Ezért időt kell szánnotok arra, hogy együtt legyetek vele, a szentségimádás csendjében, és ily módon felébredjétek azt a szándékot, hogy megosszátok vele az életet, a döntéseket, a hívő engedelmességet, a szegények boldogságát, a szeretet radikalitását, és hogy tudjatok örülni ennek.
2. Másodszor olyan hitre hívlak titeket, amely fel tudja ismerni a gyengeség bölcsességét. A mai kor örömei és megpróbáltatásai közepette, amikor megérezitek a kereszt keménységét és súlyát, ne kételkedjétek abban, hogy Krisztus önküresítése már húsvéti győzelem... A hatékonyságra és sikerre épülő társadalomban életetek, melyet a „kisebbség” és a kicsinyek gyengesége, valamint a félre söpörtek iránti együttérzés jellemez, az ellentmondás evangéliumi jelévé válik.
3. Végezetül annak a hitnek a megújítására hívlak titeket, amely a jövő felé haladó zarándokokká tesz benneteket. Természeténél fogva a megszentelt élet a lélek zarándokútja, egy Arc keresése, mely olykor megmutatkozik, máskor elrejtőzik: „Faciem tuam, Domine, requiram” [Arcodat keresem, Uram] (Zsolt 26,8). Ez legyen szívetek állandó vágyakozása, az az alapvető kritérium, mely lépéseiteket irányítja – legyenek azok hétköznapi kis lépések vagy a legfontosabb döntések.

KRISZTUS LÉGIÓJA
REGNUM CHRISTI

„Olyan világban élünk manapság, főleg a fejlettebb társadalmakban, amelyet gyakran radikális pluralizmus, a vallás közszférából való fokozatos kiszorítása, az alapvető értékeket érintő relativizmus jellemez. Ez megköveteli, hogy keresztény tanúságtételünk tündöklő és koherens legyen, nevelői igyekezetünk pedig egyre figyelmesebb és nagylelkűbb legyen. Különösképpen apostoli tevékenységeitek válják olyan életodaadássá, kedves testvérek és nővérek, amely állhatatos szenvedéllyel járul a Bölcsességhez mint igazsághoz és mint szépséghez, az „igazság ragyogásához”. Legyetek képesek utat mutatni életetek bölcsességével és a valódi nevelésben rejlő lehetőségek iránti bizalommal a ma élő emberek értelme és szíve előtt az „evangélium jó élete” felé.”

XVI. Benedek pápa 2011. február 2-i homíliájából